

Osmadvacáté PRAHA – DOKSY

obrázková pozvánka na kultovní závod cyklistů hobíků

Bylo jich pět, co se v zákulisí, vedle nevábne hromady špon na dvorku n.p. OZAP Praha připravovali na první slavnostní příjezd na startovní čáru právě narozeného závodu Praha – Doksy. Závodu, který si v bujně fantazii stavěli jako legendární jarní klání hromady rychlonohých cyklistů.

Všemu předcházelo masivní hecování slovní, písemné i výtvarné (třeba na nástěnce ROH). Minimálně měsíc pulzovalo pobočkou OZAPu v Kamenické ulici ono vzrušující a vítané vytržení z nudné šedi socialistického pracovního procesu vývoje a výroby regálových řad, pokladních boxů, či kafemlýnků. Měření obvodů lýtkových svalů, stehen a objemu plic vyústilo až ve vznik sázkové soutěže na vítěze premií a vítěze v cíli.

Pak se seřadili na kočičích hlavách Kamenické ulice (dav spolupracovníků, co si netroufli, není v záběru). Třeskl výstřel a jelo se. Skutečně netušili, co rozjeli. Jen ten jeden, co mu u cedule Doksy rozhodčí vítězně zvedá paži nad hlavu, si zatvrzele umiňoval, že jednou to bude velké a také v něčem jině, než ostatní závody. To bylo ve **čtvrtek 27. května 1982.**

Jak závod vyrůstal:

Na fotce z roku 88 pozornému čtenáři neunikne, že někteří borci už mají na dresu znak CKKV Praha. Cykloklubu, co předchozí podzim založili právě pravidelní aktéři závodu. Také bicykly už se mírně podobají závodním strojům té doby. Na dosti vzácném záběru z trasy jistý pračlověk Janeček předvádí hezky vyvinutý sval, leč pro cyklistu na nesprávné končetině. Na vedlejším snímku z kempu Bílý Kámen Vlk dokazuje, že má připraven dostatečný prostor pro večerní příjem tekutin, v závodě ztracených.

1992

Ve dvaadevadesátém, v jubilejním 10.ročníku, začínáme tušit, že to dostává odpich. Závod má sponzory-pivovar Staropramen věnoval dva kartony desítky, německá firma Thun hromadu reklamních propisek.... Na fotce z cíle je klídek, večer na terase kempu a tažení nočními Doksy už je jiné. Ostatně jako každý rok....

Na jaře 93 vyšel v Pelotonu krátký článek o Doksech a následek je patrný na fotce. Na start čeká šedesátka cyklistů, startérka s praporem hlavního sponzora, pivovaru Staropramen. V balíku jsou poprvé Mělničtí v čele se sponzorem fi OTTIS, Otou Zábranským. Ten je závodu věrný dodnes a také on slaví malé jubileum- patnácté Doksy, které sponzoruje! Od svého prvního vstupu berou Mělničáci závod jako svou srdeční záležitost...

1996

Žlutá záplava na čáře, to si v CKKV Praha pořídili klubové dresy. Závod má také novou editelku. Paní Jarmila Zárybnická v roce 96 převzala žezlo od faktického otce závodu Michala Kokty. Jeho přezírané krédo- kdo přijede do cíle zpocený, bude diskvalifikován- se s přibývajícím počtem účastníků spíše vzdaluje realitě, tak to vzdává a z povzdálí sleduje tu masu závodníků na krásných lehkých strojích.

2000

Na snímku nejsou všichni účastníci závodu. Jsou to jen borci jednoho teamu a většina z nich je v druhé verzi klubových dresů. Marně tam však hledáme otce závodu. Zavedl totiž novou tradici. Cyklisté, co se skutečně nechtějí propotit a rádi se kochají krajinou se závěrečným bonbónkem, siluetou hradu Bezděz v pozdním soumraku, ti startují o hodinu i víc předem, aby vše v pohodě stihli. Do výsledkové listiny jsou však také zařazeni.

2002

Masa cyklistů ve 20.ročníku čítala 160 závodících. Pro zvýšení bezpečnosti se od předcházejícího roku jezdí ve dvou balících. Mladí borci startují 10 minut před těmi vyzrálejšími. Netradiční bylo místo startu, tentokrát Klíčany. Je to dáno častými uzavírkami na naší tradiční trase. Z prapůvodní trasy 80.let: Kamenická ulice- Doksy, nás stále hustější provoz po několika letech vytlačil na bezpečnější a méně frekventované silnice. Asi bych i já

těžko dával dohromady počet variant trasy, ke kterým jsme byli za oněch 27 let donuceni. Jen míst startu jsem napočítal sedm.

2003

Policejní doprovod se stal s novou ředitelkou samozřejmostí. Jejich práce na čele závodu už je dokonalá. Jednou jsem absolvoval závod jako řidič vodícího vozu, jedoucího hned za policií. Byl jsem doslova uchvácen, s jakou razancí policisté čistili silnici před balíkem cyklistů. Jakoby za sebou měli peloton Tour de France, nebo aspoň „Varšavy“...

To azurové nebe nad hlavami cyklistů také patří k Doksům. Déšť jsme na trase zažili nanejvýš třikrát. Ale jednou to skutečně stálo za to. Stačí si přečíst povídání o ročníku 2001.

A jsme na terase kempu Bílý Kámen v Doksech. Tady začíná druhé dějství akce. Stejně hektické jako samotný závod. S postupujícím večerem spíš čím dál emotivnější.

Začátek jako po každém závodě. Stupně vítězů, na nichž se střídají nejlepší v šesti vyhlašovaných kategoriích. Sponzorské ceny, někdy chudší, někdy bohatší.

Pak přichází první specialitka. Na stolku rozhodčích je kilový pečený bůček nebo štangle tlačanky, popřípadě může být půlka pečené kačeny. Na zemi váha, přichází chvíle vyhlášení nejhmotnějšího cyklisty, který dorazil do cíle. Ten si odnese tuto vysoce kalorickou cenu.

Stačí pohled na obrázky a je jasné, že Honza Fafek, který tu dominoval v roce 2003, nasadil laťku pěkně vysoko. Sám přiznal 130 kg. To mu asi všichni věřili. Ale že z kola neslezl ani v obávaném stoupání na Romanov, tomu věřil málokdo. Na vedlejším snímku vážící se Vláďa Hamerník a přihlížející Mobby Dick (oba mírně přes metr) jsou proti němu vyžlata. Jednou se stalo, že nebyla po ruce váha a dva kandidáti uváděli stejnou hmotnost. Tak rozhodla houpáčka na dětském hřišti pod terasou.

Dalším obdarovaným bývá cyklista, který se krásami po trase kochá nejdéle, pak nejstarší cyklista (Bohouš Cirkovský- ročník 1929, před pár léty, po deseti ročnících na kole předsednul do pořadatelského auta- holt kdo k závodu přilnul, jen těžko se s ním loučí). V pětadvacátém ročníku oceníme pětadvacátého v

mladém i zralém balíku, tradiční jsou i vrchařské prémie, v Řepíně pro ty nejstarší, na Romanově pro nejrychlejší.

Pak začíná další specifikum závodu. Bujará zábava těch, co akci berou se vším všudy, někdy ve velkém stylu, jindy poklidnější. Ale ti, co zůstávají přes noc v chatkách kempu, nikdy nelitují času a závod si emotivně projíždějí znovu, silácké řeči, hecování, kdo to komu nandal a kdo bude příště chytřejší... Báječná atmosféra, kdy i ti špičkoví amatéři pro jednu zapomenou na přísnou životosprávu a rozjedou se

srdeční záležitostí.

do lidské slabosti užít si neřestí.

Velmistrem toho bývá pravidelně Tom Vitáček, který si v závodech obvykle sáhne až na dno sil, dokáže totéž i při noční spanilé jízdě do nadržana na terase. A stejně ráno nasedne na kolo a s ostatními nadšenci se vydává na veselou, leč trochu bolavou, zpáteční cestu. Už se stal přímo ikonou Doksů, nejenže snad nejdéle čekal na vítězství (po mnohých druhých a třetích místech), nikdy to nevzdal a navíc je i dlouhá léta sponzorem té nejrychlejší kategorie a horské prémie na Romanově. Také pro něj jsou Doksy

Nemůže znát Doksy, kdo odjel závod.

Nemůže znát Doksy, kdo odjel závod a jen poseděl při vyhlášení na terase.

Nemůže znát Doksy, kdo odjel závod, poseděl na terase, popil a pokecal, aniž by zažil noční atmosféru a ranní probírání se k cestě zpět.

Znám Doksy, může říci ten, kdo to zažil se vším několikrát, a stále se vrací, protože pokaždé je to jiné a snad nezapomenutelné.

A takových nás už je hodně, protože kdo to jednou pozná, už nedokáže nevrátit se na start.

Tak to zkuste letos, kdy Praha – Doksy startuje už poosmadvacáté. Bude to ve **čtvrtek 27.května 2010.**
VLK